

navezana na najbližjo okolico, marveč se razteza na najširje kroge. Njena požrtvovalnost ni več darilo posamezniku, marveč last velike človeške družine, vesoljne občine, in upliv te požrtvovalnosti na splošno družbo občutimo blagodejno: Vzgojevalno, versko, dobrotvorno, človekoljubno, reformatorično in v splošnem humanno delo opravljajo danes skoro izključno le samostale ženske.

Možak, ki ne dela v prvi vrsti le za se, marveč, ki skrbi še za celo vrsto svojcev, ne more obrniti svoje moči v te velike svrhe, tudi ako bi želel. Ali ženske so od nekdanj vajene, imeti svojo pomoč pripravljeno vsaki hip in za kogarkoli in to tudi storijo. In baš tu imamo pred seboj razveseljujoče dejstvo, da so te iste samostale ženske, ki ne porabijo vse svoje moči in časa za samoohrano, gonilna sila v socialnem napredku.

One ženske, ki se same hranijo in vzdržujejo, so prav za prav še koristnejše družbi. Naj si še tako potrebujemo ženske v času bolezni itd., vendar nam še mnogo več koristi v vsakdanjem življenju.

Noben spol ne more vsega sam opraviti, drugi potrebuje družega! Da so se nahajale n. pr. največje industrije v moških rokah ter da je možak vzdrževal žensko, bilo je veliko socialno zlo. Uboga delavska žena je imela preveč opravil v domačem krogu, nego da bi še mogla storiti kaj več; a bogato omožena ženska je prenasršena v svoji izobilnosti ali je presamoljubna v svoji „nezadovoljnosti“, da bi hotela koristiti družbi.

Le oni samostalci, otožni in vsled svoje samostalosti „nesrečni“ ženski, ki se niti ne zaveda svoje velevažne misije, je izročena najčastnejša naloga v modernem življenju.

Njenemu splošnemu delovanju, tem vidnim dokazom njene zmožnosti, je pripisati, da se stališče ženske polagoma boljša. Žensko delo se spreminja in zadobiva plemeniteje naloge in ž njim se spreminja tudi ženska in postaja plemeniteja. Srce in duh se razvijata ter razširjata svoj blagonosen upliv na vse panoge življenja.

In tako torej je pokazala baš naša doba s svojim številno odvisnim ženstvom, da pa gospodarski odvisnih žensk ni; marveč da so baš one ženske, katerim številno nedostaja števila moških, v svojem blagonosnem in važnem kulturnem delu ne le odveč, marveč skrajno potrebne.

Obrtniške raznoterosti.

Razpis dobave lesa. Trgovski in obrtniški zbornici v Ljubljani se naznanja, da je monopolno oskrbnništvo v Belemgradu določilo na dan 11. novembra l. 1902 ponudbeno licitacijo za dobavo stavbnega lesa in tramov za tovarno vžigalic. Dobaviti je 18.500 jelovih desk in lat razne velikosti in 1000 m³ tramov od vrbe, topola, trepetlike in jesena. Ponudbe sprejema monopolno oskrbnništvo dne 11. novembra l. 1902

od 9. do 11. ure dopoldne. Varičina, ki znaša 20 %, mora najkasneje do 10. novembra l. 1902 do 5 ure popoldne v blagajno monopolnega oskrbnništva dospeti. Prepis dobavnega razpisa je v pisarni trgovske in obrtniške zbornice v Ljubljani na ogled.

O vrednosti sadjarskih zadrug.

Sadjarstvo spada gotovo med najvažnejše postranske vire kmetovalčeve, tega ne more pač nikdo zanikati; zato pospešujeta sadjarstvo dežela in država precej izdatno, vendar pa moramo žalibog priznati, da nauki umnega sadjarstva le silno počasi prodirajo med ljudstvo naše in da pravega napredka v tej smeri skoro ni. Posebno v krajih, ki imajo za sadjarstvo najugodnejše podnebne in talne razmere, v katerih bi bili sadni dohodki lahko izvrstni, ravno v takih krajih ravnaajo s sadjarstvom veliko preveč po mačehino in podcenjujejo pomen sadjarstva za domače razmere. In ravno danes, ko je tržna cena skoro vsem pridelkom močno pala, ima ali bi vsaj moralo imeti sadjarstvo večji pomen, ker more vsaj deloma nadomestiti izgubo vsled znižanih cen poljskih pridelkov.

Ako se vprašamo, zakaj da se pri nas ne obrača na sadjarstvo ona pozornost in ljubezen, ki jo po svoji naravi zasluži in kakoršno uživa po drugih deželah že davno, potem damo lahko dvojen odgovor: prvič, je znanje sadjarstva mej nami še silno pomanjkljivo in drugič, ni ravno pri sadjarjih o kakšni organizaciji niti govora.

Skoro v vseh gospodarskih strokah obstoja dandanes teženje gospodarskega združenja, s kojim se dosežajo tudi najlepši uspehi; zato bi morali tudi sadjarji stopiti skupaj k združenemu delu in v vsakem kraju ustanoviti sadjarsko zadrugo. Ako bi imeli v večini okrajev tako sadjarsko zadrugo, potem bi se mogle vse take zadruge zvezati v „osrednjo sadjarsko zadrugo“. So dežele, ki imajo že davno take zadruge, kojih delo je padlo na rodovitna tla in katerim gre hvala za velik del sadjarskega napredka. Ako hočemo slediti v sadjarstvu dobri zgled drugih dežel, potem potrebujemo sadjarskih zadrug, ki imajo nalogo, pospeševati sadjarstvo v posameznih okrajih prav sistematično ali prav po gotovem načrtu, je razširjati in sadjarsko znanje trositi v ljudstvo.

Marsikdo mi morebiti poreče: saj imamo kmetijska društva in razne zadruge, ki tudi pospešujejo sadjarstvo.

Naš odgovor: Kmetijska društva imajo, ako hočejo vršiti svojo dolžnost, rešiti toliko obče kmetijskih vprašanj, da mora ostati sadjarstvo pri njih vedno le pastorek. Ako hočemo v tej lepi in koristni stroki priti kam naprej, treba nam je specialnih sadjarskih zadrug, ki služijo samo sadjarstvu.